

Vstanu a půjdu k svému Otci.
Tak jsem řekl,
a teď chci začít.
Chci svléci starého člověka
se všemi jeho skutky
a obléci člověka nového,
stvořeného k obrazu Božímu,
spravedlivého a svatého.
Chci bdít a modlit se,
abych neupadl znova v pokušení.
Pane,
pomáhaj mi svou milostí.
Amen.

K A L E N D Á R I U M

2. svátek Uvedení Páně do chrámu /"Armonice"/
3. sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
5. neděle v rezidobí
6. sv. Pavla Mikiho a druhá, mučedníků japonských
8. Popelční středa - den přianého postu - začíná doba postní
10. sv. Šchoňastiky, panny
11. Panny Marie Lurdské
12. 1. neděle postní
17. sv. Alexie a druhá, řeholníků
19. 2. neděle postní
21. sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve
22. svátek Stolce sv. Petra, apoštola
26. 3. neděle postní

Č T E N Í N A Ú N O R

OTEC TOMÁŠ A ČTYŘI RAUČÍŘI

Hromy ablesky

Když otec Tomáš skončil vyprávění, rozhostilo se ticho. Pak najednou Štěpán vyskočil, tváře měl červené vzrušením, a vykřikl: "Až budu velký, stanu se Františkánem!" - "Ale to si nebudeš moci koupit auto, a člun už vůbec ne!" Na tváři otce Tomáše pohrával úsměv. Štěpán mávl rukou: "Ale, tak moc to člověk nepotřebuje." - "Naše maminka říká, že peníze nejsou to nejdůležitější," řekl jsem. "Zdá se, že máš dobrou a moudrou maminku," odpověděl otec Tomáš. "Že peníze nejsou všechno, o tom se přesvědčilo už hodně lidí. Jako i svatý František. Víte, co udělal?" - "Já to vím," řekl Viktor, "rozdal všechno, co měl, a byl pak úplně chudý. Dobrovolně." - "A víte proč?" Otec Tomáš sáhl do kapsy u kalhot, vytáhl odtemnělý růženc s velkým křížem a ukázal na Pána Ježíše: "To on lidem ukáže"

ne čem doopravdy záleží: mít rád Pána boha, mít rád lidi a dělat druhým tolik radosti, na kolik člověk stačí. To je důležitá. Jasně?" Chytil Mišu a neš se vzpomínala, stále na nejbližším balvanu. "Kdo se tím řídí, stojí pevně jako na skále. Ale když se někdo spoléhá na peníze a na majetek, to je jako by seděl támhle na nějakém araku!" Všichni jsme se podívali nahoru.

A vtom jsme to uviděli. Zatímco jsme si povídali, nebe se zatáhlo černými mráčky. Byli jsme tak zaujati, že jsme si toho vůbec nevšimli. Najednou zahrmělo. Miša seskočila s balvanu a otec Tomáš zavolal: "Honem všechno posbírejte a rychle domů!" To nám nemusel dvakrát říkat. Pořádě se ochladilo a vítr byl čím dál silnější. "Já, teď se zablesklo!" vykřikla Miša. Nešá ráda bouřku. A což teprv venku! Viktor chtěl ukázat, co všechno ví, a řekl: "Hlavně si člověk musí dát pozor, aby nebyl pod osamělým stromem." - "A taky by si měl dát pozor, kde má svoje věci," řekl mu otec Tomáš a ukázal na opuštěný chlebaik, který zůstal na jedné větvi. Viktor se pro něj rychle vrátil. "A jdeme!" Otec Tomáš chytil za ruku Mišu, Miša Štěpána, Štěpán mě a já Viktora. Tak jsme pádili dolů, jak jen to šlo. Doufá, že jsme se drželi.

Hřmělo čím dál silněji a blesky už jsme si taky nemuseli ukazovat. Měla jsem docela nahnáno, ale nedala jsem to najevo. Vždyt jsem z nás čtyř nejstarší. Když jsme dorazili na naši mýtinu, foukal vítr už tak silně, že se stromy ohýbaly. "Ze chvíli začne pršet," křičel Viktor, ale skoro jsme ho neslyšeli. Zase zahrmělo, Miša vykřikla: "Rychle se maou!" pustili jsme se a utíkali za otcem Tomášem. Už dávno jsem tak rychle neběhla. Otec Tomáš zabočil na pěšinku, která vedla trochu do kopce a zavolal: "Už tam budeme!" Ještě pár kroků a octli jsme se v malé jeskyni mezi dvěma skalami. Zprava, zleva, shora i zezadu jsme byli chráněni, a když jsme se namačkali dovnitř, nepráelo na nás ani zepředu.

Byli jsme v bezpečí. Venku se spustil pořádný liják. Hřmělo, bleskalo se, foukal vítr a dešť byl tak prudký, že nebylo skoro nic vidět. Miša měla zavřená oči, zacpávala si uši a sténala: "Nemůže sem uhořit?" - "Kdepak, to je samá skála," odpověděl Viktor a tvářil se úplně klidně. "Ale třeba uhoří tedy do nějakého stromu a ten spadne před jeskyní a my..." - "Teď už toho ale nech!" okřikla jsem ho. "Už toho mám dost!" Stábla jsem se úplně dozadu do jeskyně. Kdyby s námi nebyl otec Tomáš, už bych měla pořádný strach. Takhle jsem se klepala jen trošku. Štěpán se předváděl a držel pořád ruku nataženou ven do deště. Ale když jednou zahrmělo přímo nad námi, polekaně ruku stáhl dovnitř. Byl úplně mokrá.

Lilo jako z konve. "Nebojte, za chvíli to přestane," uklidňoval nás otec Tomáš, "a pak hurá domů!" Měl pravdu. Pomalu se bouřka vzdalovala a nebe se rozjasňovalo. "Já mám hlad!" řekla Miša. Ten jsme měli taky, a tak jsme vybalili, co nám zbylo od oběda a dojedli to. Nežůstal nám ani drobeček. "Kdyby bouřka trvala několik dní, museli bychom se živit houbami a bobulemi." Uhořeli jste, to byl zase Viktor. "Ale hledal by sis je v tom dešti sám," odsekla mu Miša. Oči už měla zase otevřená a začala si otvírat i pusu. Štěpán mezitím už poskakoval venku a pakřikoval: "Už skoro neprší!" Opravdu už jen kapalo ze stromů. "Tak vida," řekl otec Tomáš a vyšel před jeskyni. Jak jsme šli, čvachtalo nám pod nohama. Ale vsdouch byl krásně svěží. Jenže jsme nemohli sbírat mechy, rostliny ani semorosty, protože bylo všechno stejně mokrá. "Zítřka je taky den," utěšoval nás otec Tomáš.

Cestou na hrad jsme nikde neviděli žádný potok, ale teď se všude valila voda. To bylo tím deštěm. Museli jsme přeskakovat kaluže a najednou jsme se octli před příkopem plným vody. "Musíte na druhou stranu," řekl otec Tomáš. "Teď se ukažte, sportovci." - "Poh," řekl jenom Štěpán, rozběhl se a přeskočil. Miša za ním. Viktor sice žádný sportovec není, ale zvládl to taky. Pro otce Tomáše to nebyl žádný problém. Nakonec jsem tam zůstala sama a nemohla jsem se odhodlat. "Nito, skoč!" volali na mě ostatní a natahovali ruce. Byla jsem nešťastná. Příkop byl opravdu dost široký. Ale nechtěla jsem si udělat ostudu, rozběhla jsem se a skočila. Příkop jsem zdolala, ale dřív, než mě otec Tomáš stačil sechytit, uklouzla mi noha na sliakém kameni. Ještě jsem zamávala rukama, jak jsem se snažila

la udržet rovnováhu, a pak jsem šblunkla zpátky do vody. Byla jsem tak překvapená, že jsem sárala sedět. Ostatní na břehu křičeli a pištěli a já jsem nevěděla, jestli se mám smát nebo plakat. "Vylez, Rito, vylez," křičela Míša a Viktor se poškleboval, že bych mu byla nejradši jednu vrazil. Ale otec Tomáš se postavil na vratký kámen, podal mi ruku a vytáhl mě na břeh. Já jsem vypadala! Ostatní mě sice utírali, ale šaty jsem měla mokré pořád. Naštěstí už jsme nebyli daleko od vesnice a slunko už zase svítilo.

"Rita ležela v potoce!" zvěstoval Štěpán slečně, sotva jsme vkročili na faru. "Neležela, jenom seděla," bránila mě Míša. Slečna, jak mě uviděla, spráskla ruce a poslala mě převléknout. "Ale vy ostatní nevypadáte o moc líp," říkala a prohlížela si jednoho po druhém. "Váčekni se půjdete vykoupat. A jaké to vůbec bylo?" Vyprávění nebralo konce. Slečna uvařila kakao a dala nám bábovku s rezinkami.

Při avečičně řekl otec Tomáš: "Zajedu teď za vašim strýčkem do nemocnice. Vzít vás s sebou nemůžu, ale třeba mu chcete něco vzkázat." Zase jsme spustili jeden přes druhého. "Tak to by nešlo," řekl otec Tomáš. "Myslím, že bude nejlepší, když mu napíšete dopis. Stejně se potřebuji připravit na cestu, takže budete mít chvíli čas." Přinesli jsme papír a pero a společně vymysleli dopis:

Milý strýci Františku!

Jak se máš? Škoda, že tu s námi nejsi. Ale otec Tomáš je taky přímá. Brzy se uzdrav. Slečna dělá báječné koláče. Dnes jsme byli na výletě na zřícenině. Otec Tomáš nám vyprávěl o svatém Františkovi. Peníze nejsou to nejdůležitější, myslíš si to taky? Pak byla bouřka a Rita spadla do vody. Výlet se nám moc líbil. Měj se dobře! Modlíme se za tebe. Ahoj!

Dopis jsem psala já a všichni jsme se podepsali. Míša tam ještě přikreslila veselý obličej.

Pak jsme hráli halmu s míň a pereso. Kdo vyhrál, dostal sladomilčný bonbón. Koupila nám je slečna. Otce Tomáše jsme ten den už neviděli, protože jel k rodičům. Ale slíbil nám, že druhý den zase přijede. "Dopoledne," řekl. Už aby to bylo!

Večer, když už jsme byly v posteli, řekla Míša: "Víš že jsem si vůbec nevzpomněla na večerníček?" - "Ten výlet byl mnohem lepší než všechny večerníčky," odpověděla jsem. A pak jsem se zeptala: "Co se ti dneska nejvíce líbilo?" "Mně ta hostina na hradě." - "Otec Tomáš hezky vypráví. To se mi líbilo nejvíce." Potom dodala, tiše, ale tak, abych to slyšela: "A to, jak jsi seděla v potoce." Ale víc už jsme si neřekly, protože jsme usnuly.

/Pokračování/

co vidíme

v kostele

/2/

Křest je obřad přijetí do církve. Je znamením nového začátku. Přijetím křtu začíná křesťan nový život. Od nynějška přijímá se své smýšlení Ježíše Krista.

Kdo toto znamení v církvi přijímá, blásí se k ní a je přijat do jejího společenství. Křtěncem je přitom poléván vodou. Ten, kdo křtí, jej oslovuje jménem a říká:

Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

- Kde se vzalo slovo křest?

Je odvozeno od řeckého slova christos, pomazaný. Tak nazývali Mesiáše, Krista, a od tohoto slova je odvozeno i označení křesťan.

V dobách prvotní církve byl obvyklý křest ponořením v jakémsi bazénu. Tím, že se křtěncem nechal celý ponořit do vody a opět vstal, vyjadřoval, že chce odumřít starému způsobu života a začít úplně nově.

- Říkal jste, že se křtěncem blásí k církvi. Často se ale křtí malé děti, které ještě ani neumějí mluvit.

Pokusím se vás to vysvětlit. Křest, to není jen koupel, křest je znovuzrození na základě víry v Ježíše Krista. Říkáme, že člověk se znovu narodí z vody a z Ducha svatého. Dostává nový život, který předtím ne měl. Z tohoto hlediska je možné odůvodnit i křest dětí. Jistě mi dáte za pravdu, že je snazší s něčím začínat v dětském věku než se v dospělosti přeučovat. To platí i pro celý způsob života. V Písmu svatém se o křtu dětí přímo nemluví, ale je to stará tradice. I dítě může být přijato do společenství církve. Za jeho křesťanskou výchovu se při křtu zaručují jeho rodiče a křtí, kteří mají svým příkladem dítěti pomáhat, aby poznalo křesťanství a mohlo se později samo rozhodnout, jak chce žít. Také aspoň stručně. Ale pojďme dál. Tady vsadu stojí

ZPOVĚDNICE.

Sam přicházejí lidé, kteří se chtějí vyznat ze svých hříchů a smířit se s Bohem. Proto se také zpovědi říká svátost smíření. Ve zpovědnici sedí kněz, zpovědník. Má od církve pověření sprostředkovat lidem odpuštění hříchů. Svátost smíření, svatá zpověď, je tak stará jako církev sama. Měnila se jen její forma.

Zpočátku byla v církvi obvyklá zpověď veřejná. K závažným proviněním se lidé přiznávali před celým společenstvím. To se dnes už nedělá, dnes je zpověď záležitostí soukromou.

- Chodí dnes vůbec ještě někdo ke zpovědi?

Ale ano, přijďte se někdy podívat v době, kdy se zpovídá, kolik lidí čeká u zpovědnice. Tato doba je oznámena na vývěsce v přední kostele. Na pořádání je také možné přijetí této svátosti i jindy a jinde, například v uzavřené místnosti nebo i doma, pokud člověk, který se chce vyzpovídat, neodje do kostela přijít.

- Často se říká: "Katolíci můžou hřešit, kolik chtějí. Vždyť se pak zase vyzpovídají." Je to v pořádku?

Rozhodně ne. Kdo zpověď chápe takto, má zcela zkreslenou představu a taková zpověď nemá cenu. Podstatná je totiž změna života nebo alespoň upřímná snaha.

Přiblížím vám to na příkladu. Maminka je smutná, že její dítě chodí pozdě domů. Jednoho dne to dojde tak daleko, že dítě dostane domácí vězení. Když však slíbí, že bude chodit domů včas, maminka zákaz zruší, i když předem ví, že dítě slib nedodrží. Přijímá však snahu dítěte polepšit se a zkusí to s ním znovu.

Něco podobného se děje i ve zpovědi. Bůh odpouští člověku viny a dává mu možnost začít znovu, i když ví, že člověk zase zklame.

- Ale kněz je taky jen člověk. Jak může vědět, co Bůh chce?

Ano, kněz je člověk, ale je zástupcem církve a z jejího pověření dělá to, co jí uložil Ježíš Kristus, v tomto případě sprostředkovává odpuštění

hříchů a umožňuje nový začátek.

/Pokračování/

DESA TERO
/6. část/

Páté přikázání

"Nezabiješ."

Toto přikázání vyjádřené jedním slovem uznávají snad všichni lidé. Nemáme zabíjet. Horší to však je, když se nad tím blíže zamyslíme. Otázka zabíjení je totiž mnohem složitější.

Především nás napadne zabíjení druhých lidí. Vraždy. Pak si vzpomene-
me na války a na zabíjení nenarozených dětí. Na bití a týrání lidí. K
těmto otázkám církev zaujímá zcela jednoznačné stanovisko. Někdo možná
namítne, že tomu tak nebylo vždy a připomene třeba náboženské války ve
středověku. Při pečlivějším studiu historie bychom však přišli na to, že
se "sbožnými" řečmi se skrývaly mocenské zájmy vládařů, kteří využívali
náboženské motivace k tomu, aby získali víc vojáků. Vedení války se s
křesťanstvím nespojuje. A Pán Ježíš jde dokonce ještě dál: "Slyšeli jste,
že bylo řečeno otcům: Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu. Já
však vám pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán
soudu; kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě; a kdo svého bratra za-
trascuje, propadne ohnivému peklu." /Mt 5,21-22/. Tedy samozřejmě nejde o
to, když se člověk na druhého kvůli něčemu rozslobí, to může být zcela o-
právněné. Pravý smysl výroku Pána Ježíše je v tom, že v sobě nemáme pře-
stávat nenávidět vůči druhému člověku.

Člověk však nemusí zabíjet jen druhého, mnozí lidé zabíjejí sami sebe.
A nejsou to jen sebevrazi, jak o nich píší statistiky. I ten, kdo záměr-
ně škodí svému zdraví, kdo se zbytečně vystavuje nebezpečí smrti, úrazu
nebo onemocnění a kdo v nemoci opomíjí léčení, hřeší proti pátému přiká-
zání.

A co příroda? "Můj bratr strom a můj bratr pták..." zpívá se v jedné
písni, jejíž slova napsal Václav Hanč. Už sv. František ve 13. století a
po něm mnozí další nazývají všechno Boží stvoření, živé i neživé, svými
bratry a sestrami. Kdo ničí přírodu, kdo zbytečně zabije nějakého živoči-
cha nebo zničí rostlinu, bude se před Bohem zodpovídat. Sem patří i trá-
pení zvířat.

Nejen nezabíjet, neubližovat, netýrat - ale také život chránit, rozví-
jet, nebýt lhostejný... opravdu můžeme říci, že máme čisté svědomí?

Konečně zabíjení se může odehrávat i v oblasti duchovní, všude tam,
kde ke druhému člověku přistupujeme s nedostatečnou láskou. Sami na sobě
už jsme si jistě vyzkoušeli, jak někdy bolí slovo, pohled, hněv, mlčení...

Z tohoto poznání vyjde i naše dnešní předsevzetí. Snažme se myslet na
to, že při každém setkání s druhým člověkem máme možnost ho potěšit a má-
me možnost ho zranit. Usilujme o to, aby nikdo po setkání s námi nebyl
smutnější než před ním.

/Pokračování/

V sobotu 18. února přijmou bohoslovci z pátého ročníku semináře jáhen-
ské svěcení - bohoslovci z českých diecézí v Praze v katedrále sv. Víta
v 9.30 hodin, moravští bohoslovci v Olomouci a v Brně. Pokud se nemáme
slavnostní bohoslužby spojené s udílením tohoto svěcení zúčastnit, mysl-
me na nastávající jáhny alespoň v modlitbě. Jako motto na své oznámení
si bohoslovci zvolili výrok Svätého Otce Jana Pavla II.:
"Sloužit Bohu znamená sloužit člověku. Sloužit člověku, který tak nutně

potřebuje pravdu evangelia, Pravdu, která každého osvobodí."

A H O J I

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

malé ohničky lásky

Sbírka

Před několika dny se konala sbírka pro děti na Filipínách. Nechtěla jsem nic dát, protože jsem měla jen tolik peněz, kolik nutně potřebuji. Ale uvědomila jsem si, že hluboko v mém nitru mě Ježíš vedl k tomu, abych dala všechno, a tak jsem dala posledních 20 franků.

Bibiana, Kamerun

Neměl jsem moc rád dědečka

Měl jsem dědečka, kterého jsem neměl nikdy obzvlášť rád. Proto jsem se o něho moc nestaral. Abych měl čtvrté přikázání, musel jsem se ženit. Když jsem přišel ze školy, sedl jsem si k němu a mnoho jsem mu vypravoval. Napřed mě nic nenapadalo, ale potom to šlo lépe. Dědeček mi vyprávěl o minulosti, o válce, nebo jsme se společně dívali na televizi. Když jsem odjel na prázdniny, staral se o mě rybičky. Před dvěma týdny dědeček onemocněl a musel do nemocnice. Nevěděli jsme, jak dlouho ještě bude živ. Modlil jsem se za něho s velkou láskou. V neděli si ho vzal Pán Bůh do nebe. Jak jsem byl rád, že jsem se snažil dědečka zilovat!

Dani, Itálie

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY